

[Ib Christensen]

neutraliseret ved en kæmpehøj rentebyrde for erhvervene, som tidligere ordførere har været inde på det, til skade for beskæftigelsen og erhvervsinvesteringerne. Man fortsætter denne sammenhæng igen i regeringens økonomiske politik, der går ud på, at man præmierer passiv anbringelse i jord og fast ejendom og straffer aktive erhvervsinvesteringer. Det er konsekvensen af den såkaldte sammenhængende økonomiske politik, og så kan man sige sig selv, hvad konsekvensen er for beskæftigelsen.

Sammenhængen består også deri, at denne arbejdsløshedspolitik, som man altså bevidst fører, prøver man så at afdæmpe lidt ved nogle kosmetiske midler. De består i, at man yder erhvervstilskud på op mod 1 mia kr. i lavt forrentede, kurssikrede lån til erhvervslivet, og en lang række arbejdsmarkedsmæssige foranstaltninger, hvoraf adskillige skam er udmærkede, men hvor det i hvert fald er givet, at de summa summarum vil koste meget, meget dyrt og derfor vil medvirke til øgede krav til det offentlige om at få større indtægter ind, altså en økonomisk stramning. Med den ene hånd løsner man, med den anden hånd strammer man, og det kalder man altså økonomisk sammenhæng. Så meget om sammenhæng, der er altså kun den sammenhæng i regeringens politik, som der er i en ond cirkel.

Så siger statsministeren, at det ikke er udtryk for, at regeringen ønsker at øge skatetrykket, at man laver disse ændringer med hensyn til personfradraget, uagtet at kendsgerningen er, at skatetrykket reelt bliver øget i forhold til, hvad det ellers ville have været. De besparelser – man siger 1 ½ mia kr. – batter ikke ret meget, når man så med den anden hånd deler mange flere penge ud.

En sådan politik er på ingen måde tillidvækkende, og den er ikke egnet til at skabe tillid på arbejdsmarkedet eller i erhvervslivet til, at nu får vi en konsekvent og sammenhængende økonomisk politik, for der er ingen anden sammenhæng, end der er mellem de to regeringspartier, som på mange af disse områder trækker i hver sin retning. Derfor når vi altså ingen vegne, og så får vi, om jeg så må sige, en stabilitet, der nok snarere skulle kaldes den økonomiske og den politiske stagnation.

Nu har regeringen jo lænket sig til erhvervspartiet som regeringens førende støtte-

parti. Jeg ved ikke, hvorfor man har kastet sin kærlighed på erhvervspartiet, om det er, fordi det lige netop er det mandat, der mangler. Det kunne også godt være, med den offentlige diskussion der har været mellem statsministeren og hans udenrigsminister, at man har skelet til erhvervspartiets diplomatiske erfaringer, for så vidt jeg ved, er erhvervspartiets repræsentant jo generalkonsul for Guatemala, så han har nok nogle diplomatiske muligheder for at formidle samarbejdet, når det går hedt til mellem de to regeringspartier.

I hvert fald må vi sige, at der ikke er mange tilbud til det øvrige folketing, også af den grund, at alene det at få socialdemokratiet til at enes med sig selv og få socialdemokratiet og venstre til at enes med hinanden gør, at der ikke kan flyttes ret mange kommaer, når de endelig er blevet enige om noget som helst. Det meste og det væsentlige kan de ikke blive enige om, og derfor sker der ikke noget, og så får vi altså denne reformpause, som man kalder det, og så får man en økonomisk politik af det tilsnit, som jeg her har beskrevet. Dertil kommer, at stabiliteten ikke er så imponerende, når det afhænger af et enkelt partis enkelte mandat, og når det afhænger af, hvor mange medlemmer af et andet partis gruppe man kan få overtalt til at blive uden for salen.

Vi må derfor konstatere, at i de kommende 2 år – så længe kan regeringen måske holde, hvis ikke den falder fra hinanden forinden på grund af indre uenighed – må befolkningen lide under denne regerings økonomiske politik med fortsat massearbejdsløshed, konkurrenceevne, der er svækket, betalingsbalanceunderskud og meget store problemer for erhvervslivet. Man kan se hen til, at den nuværende politik bliver fortsat i yderligere 2 år. Det har man altså at se hen til, men heller ikke andet.

Derfor vil jeg slutte med at sige, at det, vi andre så må bruge de 2 år til, hvis regeringen ikke ændrer kurs på afgørende måde, som der ikke er spor signaler til – tværtimod – i denne åbningstale; er at markere muligheden for en anden politik end den, som regeringen står for, en politik, der sætter hensynet til beskæftigelsen højere, en politik, der sætter hensynet til, at vi får løst de grundlæggende problemer omkring jordpolitikken, de grundlæggende problemer omkring vores økono-